పతనం పునాదిపై ప్రమద

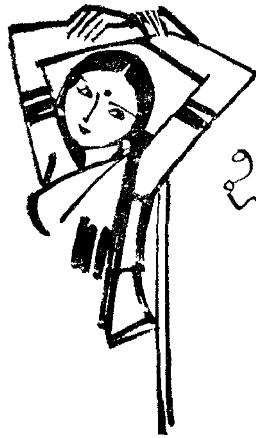

బి భాను

'తారా! బస్సు వస్తుంది.... తప్పుకో!'

అని కంగారుగా ఒక స్త్రీ గొంతు అదుర్దాగా వినిపించింది.

ఆ మాట విని స్కూలుకు వెళ్తున్న పురుషోత్తం కాళ్ళకు బంధాలు వేసినట్లుగా ఆగిపోయి, వెనక్కి చూశాడు. బస్సు వెళ్ళిపోయింది. తొమ్మిదేళ్ళ సన్నని పిల్ల రోడ్డు ప్రక్కనుండి వెళ్తున్నది. తెల్లరంగుగా ఉన్న పిల్ల! తొమ్మిదేళ్ళ పసిమొగ్గ!

ఈ తార ఆ కనకతార కాదు!

ఆ తార నల్లని కలువపువ్వు!

సుతారంగా నవ్వుల రాగాలు మ్రోగే సితార!

మనసులోని మూగబాధని కూడా పైకి చెప్పుకోలేని సిగ్గరి!

తన కంటిముందే సమస్యగా మిగిలిపోయిన పజిల్!

పురుషోత్తం మనస్సులో ఎప్పుడో జరిగిన సంఘటనలు ఒక్కటొక్కటిగా తరంగాలుగా అంతరంగంలో మంతనాలాడాయి—

—'ఊ....నురుగు వచ్చిందిగా.... నీళ్ళు పొయ్యి....'

'అబ్బా! అంత వేణ్ణీళ్ళు పోస్తావేంటే సరూ! చన్నీళ్ళు తోలుపు.'

'అరే! మరీ చన్నీళ్ళా!....నీ కసలు తల ఇక్కడ లేదా!'

సన్నగా నవ్వుతున్న సవ్వడి!

'సంతోషించాం గాని....మూగ మొద్దులా మాట్లాడకుండా చిరునవ్వులా పైగా.... ఆఁ....వీపు తోము.... అన్నీ చెప్పాలా!'

చేతులు వీపును రుద్దుతున్నవి. ఆ వేళ్ళలో ఏదో వణుకు! పురుషోత్తానికి ఏమిటో కొత్తగా ఉంది. స్టూలు మీద నుంచి తల తిప్పి చూస్తే, వీపు రుద్దుతున్నది అర్ధాంగి కాదు! కనకతార! పెదాలు బిగబట్టి నవ్వును ఆపుకొంటున్న పదహారు వసంతాల మెరుపుతీగ!

'నువ్వా తారా! మీ అత్తయ్య ఏదీ?' అని లేచి నుంచొని చేతులు ఛాతికి అడ్డం పెట్టుకొన్నాడు.

'ఇంట్లోకి వెళ్ళింది మామయ్యగారూ... ఇంతకు ముందే.'

'మరి....నువ్వెందుకు.... పులుసు పోస్తున్నావు?' అన్నాడు చిరుకోపంతో.

'తప్పా మామయ్యగారూ!' అని తల వంచుకొన్నది.

'అరే...తప్పని కాదు తారా! నాకే సిగ్గు.. మీ అత్తని పిలు....'

అంతలో భార్య సరళ తిరిగివచ్చింది. తార సరళ వెనుకకు వెళ్ళింది.

'ఏంటీ? పులుసు పోసే పని తారకు అప్పగించి, మెల్లగా ఇంట్లోకి చెక్కేశావ్? ఎంతసేపైంది నువ్వెళ్ళి?'

'అబ్బే! ఇప్పుడేనండీ... మొదటి సారి రుద్దినప్పుడు తల వెళ్ళలేదు గదూ? మీరే రుద్దుకుంటున్నారా? అంతలోనే పప్పు మాడినవాసన వస్తే, వచ్చిన తారకు ఈ పని పురమాయించి వెళ్ళాను ... ఇంతలో ఏమైంది?'

'ఏమీ కాలేదులే....తార రుద్దుతుంటే వళ్ళు సిగ్గుపడిపోతుంటే, నువ్వు కాదనిపించింది... అంతే.'

'ఆహా....తారా! నువ్వు రుద్దితే మహా ఇదైపోతున్నారట మామయ్యగారు ....ఇహ నేను చూస్తాలే....నువ్వెళ్ళు... అల్లం గుమ్మందగ్గరుంచాను....మీఅమ్మ చూస్తుంటుంది.' అని సరళ అంటే చిరునవ్వులు చిందిస్తూ వెళ్ళింది కనకతార.

ఇంకో రోజు—ఆరోజు ఏదో పండుగ! తలంటుకొన్నందువల్ల నల్లని ముంగురులు ముఖంమీద అల్లలాడుతుంటే, నల్లరంగు వోణి వేసుకొని, కళ్ళకు కోసగా కాటుక తీర్చుకొన్న తారను చూడగానే నీలాన్ని నగిషీ పెట్టినట్లుగా ఉంది!

చేతిలోని పాత్రలో అమృతకలశాన్ని హస్తంలో పట్టుకొన్న దివ్యకాంతలా ఉంది!

తార తెచ్చిన పాయసాన్ని గ్లాములో పోసి ఇవ్వగా రుచి చూసి, 'ఓహో! మధురాతి మధురంగా ఉంది తారా!' అన్నాడు పురుషోత్తం.

'నిజంగా....బావుందా మామయ్య గారూ!' అన్నది.

అవును... ఫస్టుగా ఉంది తారా! మీ అత్తయ్యకి కూడా ఇట్లా చేతకాదనుకో ... నువ్వా.... ఇట్లా పాయసం చేసే దానివి, ఎందుకు చదవలేకపోయావో అర్థంకావడంలేదు. నాల్గో తరగతి పుస్తకాలు ఇచ్చాను గదూ చదువుతున్నావా? లేదా? మీ నాన్న మిషన్ నేర్పిస్తున్నాడని చెప్పావనుకో.... మంచిదేకాని....చదువుకూడా అవసరమే తారా! ఎందుకంటే ఇంట్లోగాని బయట గాని సంస్కారవంతంగా మాట్లాడడానికి, మన అభిప్రాయాలు చెప్పడానికి చదువు ముఖ్యం. అందుకని మూడో

తరగతి వరకు చదివావు కాబట్టి నెమ్మదిగా చిన్న చిన్న కథలపుస్తకాలు చదువుతుంటే భాష వస్తుంది... అర్థంకాకపోతే మీ అత్తయ్యనిగాని, నన్నుగాని అడుగు.... రోజుకో గంట ఎట్లాగో తీరికచేసుకొని చదవాలి. నీకు ఉపయోగపడుతుంది ముందు ముందు' అని సలహా ఇచ్చాడు పురుషోత్తం।

'అలాగే మామయ్యగారూ। తప్పకుండా చదువుతా' అని చెప్పింది తార.

— వెనుక నుండి లారీ హారన్ మోగగానే ఆనాటి సంఘటనల తంతువు తెగిపోయింది. అయినా పురుషోత్తం కలలో తార తల్లిదండ్రులు, వాళ్ళ ప్రవృత్తులు గుర్తుకొచ్చాయి.

తార సవతితల్లి నాగమ్మ; తండ్రి పుల్లయ్య. పురుషోత్తం ఉన్న పేటలో, అతని ఇంటికి దగ్గరగా అద్దెఇంట్లో ఉండేవాళ్ళు. నాగమ్మ బొద్దుగా, దబ్బపండు రంగుతో, హుందాగా, కంటికి విందుగా ఉండేది. పుల్లయ్య పల్లగా, పుల్లలాగా ఉండేవాడు.

చెంబు సరసన ముంతలాగున్నాడని చెప్పవచ్చు.

పుల్లయ్య దర్జీపని చేస్తూ బాగానే సంపాదిస్తున్నట్లు కనబడేవాడు. కనక తారను కన్నుల్లో పెట్టుకొని చూసుకొనేవాడు. సలహాలు ఇవ్వగల పెద్దమనిషని అందరూ అనుకొనేవాళ్ళు. అయితే ఇంటిలోని ముఖ్యమైన విషయాల్లో నాగమ్మ మాటే పైచేయిగా ఉంటుందట। ఉన్న దానితో సంతృప్తిపడే తత్త్వం పుల్లయ్యలో కనబడేది. అందుకు విభిన్నంగా జీవితాకాశంలో బ్రతుకనే అంతస్థుల్ని తేలిగ్గా పెంచుకోవాలనే తహతహ నాగమ్మలో ముమ్మరంగా కనబడేది. సొంత ఇల్లు। కొంత బంగారం। ఒంటి మీద మెరిసే వస్త్రాలు। చేతినిండా రెపరెపమనే నోట్లు। ఇటువంటి తలకు మించిన ఖరీదైన కోర్కెలు ఆమెలో అంతర్గతంగా ఉన్నట్లు మాటలవల్ల వ్యక్తమయ్యేది.

మధ్యతరగతి కుటుంబీకుల కోర్కెలు కళ్ళాలు తెగిన గుర్రాలు। ఎన్నటికీ తరగని హారాలు। కాబట్టి నాగమ్మ కోర్కెలు అసమంజసం కాదనే భావంతో పురుషోత్తం నవ్వుకొనేవాడు. సుఖంగా బ్రతకాలనే ఆరాటం ప్రతి మనిషి సహజ లక్షణం. కానీ ఆ సుఖంకోసం జీవితాన్ని కోర్కెల కొలిమిగా చేసుకోడం అవివేకమే అవుతుంది. ఆశల అశ్వమేధం గుర్రాన్ని విచ్చలవిడిగా వదిలేస్తే ఎదురయ్యే పర్యవసానాలు ఎటువంటి విషాదాన్ని ఆహ్వానిస్తాయో అనుభవంతోగాని తెలుస్తుందని పురుషోత్తం ఉద్దేశం. అటువంటి తన ఉద్దేశాన్ని పుల్లయ్య దంపతుల దగ్గర ఎన్నడూ ఎత్తలేదు. పైపెచ్చు నాగమ్మ ఆ అవకాశం ఇవ్వనూ లేదు।

కొన్ని నెలలైన తర్వాత అక్కడ

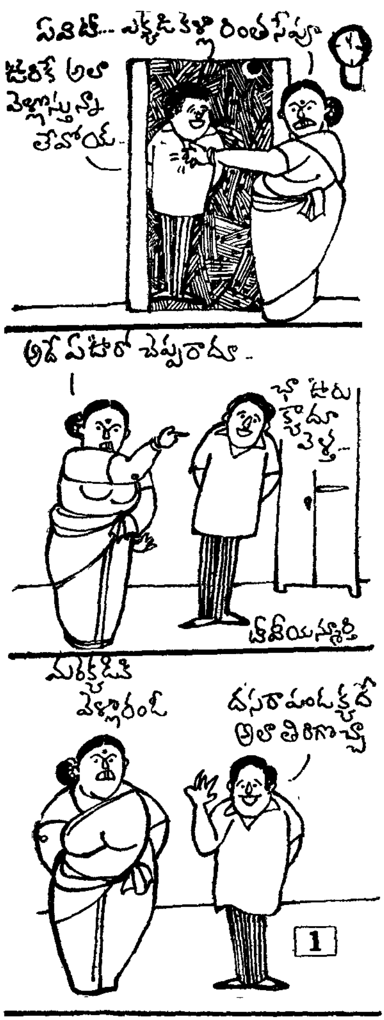

సరిగా గిట్టుబాటు కావడంలేదని, నీళ్ళు సరిపడడంలేదని, పుల్లయ్య దంపతులు విద్యానగర్ కాలనీలోకి మారిపోయారు. మారిపోయే సందర్భాన తార పురుషోత్తం ఇంటికి వచ్చి, అప్పుడప్పుడు వాళ్ళ ఇంటికి రావలసిందిగా అభ్యర్థించి వెళ్ళింది. తార ప్రదర్శించిన ఆప్యాయత, గౌరవం పురుషోత్తం దంపతుల్ని కదిలించివేశాయి.

ఆ తర్వాత కొన్నిసార్లు పురుషోత్తం పుల్లయ్య ఇంటికి వెళ్ళాడు భార్యతో కలిసి. వాళ్ళు ఎంతో సాదరంగా ఆహ్వానించారు. తార అయితే వాళ్ళ రాకతో పండుగ జరిగినంత సంబరపడేది. క్రమంగా వాళ్ళల్లో ఏదో మార్పు వస్తున్నట్లు పసికట్టాడు. దానికితోడు బాగా మార్పు కనబడింది తారలోనే! తార ఒళ్ళుచేసింది. కంటికి కమనీయంగా కనబడుతున్నది. శరీరంలోని ఎత్తుపల్లాలు చిత్తాల్లో దాగుడుమూత లాడుతున్నాయి. 'ఉఫ్' అంటే ఎగిరిపోయే రంగురంగుల జిలుగు వస్త్రాలు ఆమె అందాన్ని దాయడానికి వృథాశ్రమపడుతున్నాయి. నల్లని మెరుపుతీగలాగా ఉన్న తార ఎర్రని కోర్కెల్ని ఎగతమ్ముతున్నది!

కొంతకాలం గడచిన తర్వాత, ఒకనాటి సాయంత్రం....

పురుషోత్తం స్కూటరుమీంచి వస్తుండగా రిక్షాలో నాగమ్మ, తార ఎదురయ్యారు. రిక్షా ఆగింది. నాగమ్మ దిగింది. తార తలవంచుకొన్నది. కాని ఆమెలోని అందం తలఎత్తి చూస్తున్నది. తలలో కుడిపైపున అరవిచ్చిన గులాబిపువ్వు! వాలుకన్నుల్లో షోగ్గా తీర్చిన అంజన రేఖలు!

'అమ్మాయిని డాక్టరు దగ్గరికి తీసు

కొని వెళ్తున్నాను.... అన్నయ్యగారూ ...' అని నాగమ్మ అన్నప్పుడు పురుషోత్తం ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

ఎన్నో ప్రశ్నలు నాలుక చివరిదాకా వచ్చి, పత్యేక సంకెళ్ళు వేసుకొని ఆగిపోయాయి. నాగమ్మ ఆ మాట అంటున్నప్పుడు ఇంకా తల దించుకొంటున్న తార తీరు గమనించి, చెప్పగూడనిది కాబోలు అని అనుకున్నాడు. ఆ సంగతే భార్యతో అంటే ఆమె పెదవి విరచింది.

అదేవిధంగా కొన్నిసార్లు తల్లితో తార తటస్థపడింది. తల వంచుకునే కూర్చునేది కాని పురుషోత్తాన్ని కన్నెత్తి చూచేది కాదు. ఒకనాడు సన్నిహితంగా పలకరించిన తార, రాతిబొమ్మలా అయిందేమిటా అని పురుషోత్తం ఆలోచనల్లో కొట్టుమిట్టాడి, ఈ సంగతే భార్య దగ్గర ప్రస్తావిస్తే, 'తార పెద్దదవుతున్నదనే మాట మర్చిపోతే ఎట్లా?' అన్నది.

ఒకనాడు పుల్లయ్యతో నడచివస్తున్న తార ఎదురైంది. ఆదివరకటి కంటే ఆమెలోని అందం ద్విగుణీకృతమైంది. చూచేవాళ్ళ 'పులికన్నులకు' లేడిలాగా కనబడుతున్నది తార. ఆమె ఆరోగ్యం మాటేమిటి?

చిరునవ్వుతో ఆగాడు పురుషోత్తం. కంగారుగా నిలబడ్డాడు పుల్లయ్య.

'అమ్మాయిని డాక్టరమ్మ దగ్గిర చూపిస్తున్నామండి....' అన్నాడు పుల్లయ్య. అతని గొంతులో ఏదో అడ్డు

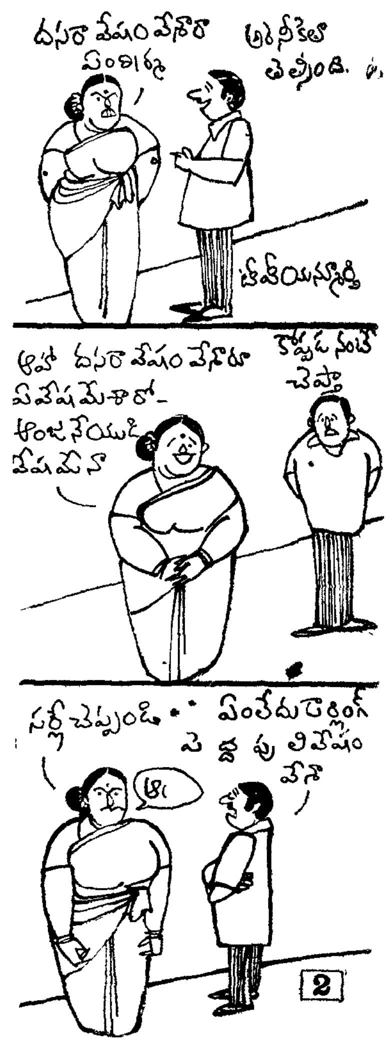

పడినట్లుగా అనిపించింది.

'అసలు ఏమైంది తారకు? ఏమంటున్నది డాక్టరమ్మ?' అని ఆదుర్దాగా అడిగాడు పురుషోత్తం. ఈ మాట అడుగుతుండగా తార నాలుగు అడుగులు వెళ్ళి,

పమిట నిండుగా కప్పుకొని, తల వంచుకొని అటుతిరిగి నిలబడింది. పురుషోత్తానికి మండిపోయింది. మాట్లాడితే నోటి ముత్యాలు రాలిపోతాయా అనుకొన్నాడు.

'ఏంటంటె అదేనంటె కేన్సరు ఎడంపక్క ఛాతిలో నంటబాబుగారు...' అన్నాడు పుల్లయ్య ఊపిరి బిగబట్టుకొని.

పురుషోత్తానికి నెత్తిమీద పిడుగు పడినట్లైంది. 'భగవంతుడా! ఏమిటి నీ లీల!' అని మనస్సులో అనుకొన్నాడు. అతని మనస్సు సిక్ అయిపోయింది. 'అందానికి మచ్చలుపెట్టే భగవంతుడా! ఇంతకన్నా ఏం చెయ్యగలవులే!' అని మళ్ళా దేవుడిమీద ద్వేషం కనపర్చాడు.

'పుల్లయ్యగారూ! అదుగో రిక్షా.... ఎక్కండి' అన్నాడు తారను ఆపాదమస్తకం చూస్తూ. వెళ్తున్న రిక్షాలో నుండి తార ఒక్క క్షణం చూసినట్లనిపించింది. పురుషోత్తం గుండెలో ఎక్కడో, ఏదో బాధ కలుక్కుమంది. ఇంటికి వెళ్ళి భార్యతో ఈమాట అంటే ఆమె కన్నులు ఆర్ద్రమైనాయి.

ఎందుకనో ఆరోజు తర్వాత తారతో ఆమె తల్లిదండ్రులు అదివరకులా కనబడలేదు. దానికి తోడు పురుషోత్తం దంపతులు, పుల్లయ్య కుటుంబాన్ని గురించి విడ్డూరమైన విషయాలు వినవలసి వచ్చింది. వాళ్ళు ప్రస్తుతం ఉన్న ఇంటిని, ఇంటి పక్కన ఉన్న స్థలాన్ని కొన్నారని ఒకరంటే, తార, నాగమ్మలు తాళ్ళహారాలతో తులతూగుతున్నారని ఇంకొకరన్నారు. తల్లీకూతుళ్ళు కట్టని బట్టలు లేవని ఒక అమ్మ అంటే, పైసా లేని నాగమ్మ ఇప్పుడు వడ్డీకి డబ్బులు తిప్పే 'నావసాహి' అయ్యిందని మరొకరన్నారు.

నాగమ్మ ఆశలు నెరవేరాయన్న మాట! సంతోషించదగిన వార్తే! అంత భాగ్యం అమరడం ఎలా సాధ్యమైంది, పుల్లయ్య టైలరింగ్‌వల్ల అంత డబ్బు గడించడం కల్ల! తక్కువ వ్యవధిలో అంత డబ్బు సంపాదించ గల్గడం నిజంగా విశేషమే! తారకు అటువంటి భయంకరమైన వ్యాధి అని వింటున్న సమయంలో ఈ వార్త తెలియడం ఎండా, వానలాగా ఉందే! అయినా విన్నదంతా యదార్థమేనా?

అదే సమయంలో పురుషోత్తానికి అక్కడనుండి ఇంకో ఊరికి బదిలీ అయ్యింది. దానికి తోడు సరళ గర్భవతి కావడంచేత, తారను పరామర్శించడానికి కూడా పుల్లయ్య ఇంటికి వెళ్ళడానికి వీలుకాలేదు. లోకులు అనుకొంటున్న అవాకులు చెవాకుల్ని గురించి నిర్ధారణగా తెలుసుకోడానికి అవకాశం కల్గలేదు. అదుగో పులి అంటే ఇదుగో తోక అనే మనస్తత్వం లోకానిది! అవన్నీ నమ్మడం కూడా అపరాధమే! అటువంటి వాటికి దూరంగా ఉండాలి అనే ఉదాసీన భావానికి లోనయ్యాడు అప్పటికి

పురుషోత్తం. అయినప్పటికీ గుండెలో, ఏమూలనో స్పష్టాస్పష్టంగా కదులుతున్న సన్నని సందేహరేఖ!

మరల, ఇప్పుడు ఐదు సంవత్సరాల తర్వాత అదే ఊరికి బదిలీ కావడంవల్ల శారద ఆమె తల్లిదండ్రులను గురించిన ఆలోచనలు పురుషోత్తం మస్తిష్కంలో దాగుడుమూత లాడుకొంటున్నవి.

—ఈ ఆలోచనలలో మునిగితేలుతూ స్కూలుకు వెళ్ళాడు. పురుషోత్తం సాయంత్రం పుల్లయ్య ఇంటికి వెళ్ళాలి అని నిర్ణయం తీసుకొన్నాడు.

ఆ సాయంత్రం పుల్లయ్యఇంటికి వెళ్ళాడు.

అలికిడి లేదు. తలుపు తట్టాడు. పుల్లయ్య తలుపు తీసి, పురుషోత్తాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

'ఆఁ.... మీరా? రండి బాబుగారూ రండి.... కూర్చోండి' అని అక్కడ ఉన్న కుర్చీ చూపించి, లోనికి వెళ్ళి, ఒక నిమిషం ఉండి వచ్చాడు. పురుషోత్తం, అతణ్ణి పరిశీలనగా చూశాడు. అతను శారీరకంగా, మానసికంగా ఎంతో క్రుంగిపోయినట్లు కన్పించాడు. ఏదో అంతర్గతమైన వ్యథ అతనిలో ఉన్నట్లనిపించింది. తాను ఒకప్పుడు విన్న విషయాలకు, ఇప్పుడు చూస్తున్న వాటికి ఏమీ పొంతనలేదే అనుకొన్నాడు.

'పుల్లయ్యగారూ! మిమ్మల్ని చూసి చాలా కాలమైంది. మళ్ళా ఈ ఊరికే బదిలీ అయ్యింది.. మిమ్మల్ని చూడాలని పించి వచ్చా. అంతా బాగున్నారా? ఏమున్నా విశేషాలుంటే చెప్పండి' అన్నాడు పురుషోత్తం.

'చాలా సంతోషం బాబుగారూ! మిమ్మల్ని మేమూ గ్నేపకం చేసుకొంటుంటాం. మా శారదమ్మ మరీనూ. దానికి మీరూ, మీ కార్య[illegible] మీరు మంచోళ్ళు. కలకాలం సుఖంగా [illegible] మేమూ ఉన్నాం. మీమా నెత్తురు లేకుండా బతుకుతున్నాం. [illegible]మీద [illegible] బాబూ.... మా జీవితాలు. ఇందుకే ఇలాగున్నాం. ఏం చెప్పమంటారు? శారదకు పెళ్ళి అయింది. [illegible] అత్తారింట. అది ఏడుస్తూ కాపురం చేస్తా వుంది. నాగమ్మ.. ఇప్పుడు .. ఇక్కడ.. ఉండటంలేదు. ఎక్కడుందో ఏమో!! అంతా తీసుకుపోయింది. నా దగ్గర మిగిలి పోయింది ఇలాగ [illegible] వాడుకూ బతుకుతున్నాం' అన్నాడు. అతని కన్నులు తడిశాయి.

పురుషోత్తం తెల్లబోయాడు. ఏమి మాట్లాడాలో ఏలా [illegible] తోచ లేదు. ఏవో ఓదార్పు మాటలు చెప్పి వచ్చేశాడు. అతని మనసులో అసంతృప్తి! ఎన్నో ప్రశ్నలు వేసి, విషయాలు రాబట్టుకుందామని [illegible] నివృత్తి చేసుకొందామని అనుకొన్న పురుషోత్తం ప్రయత్నం సాఫల్యం కాలేదు. సందిగ్ధంగా ఉన్న సంఘటనల

చిక్కుముడులు ఇంకా అట్లాగే ఉండి పోయాయి.

మూడు రోజులైన తర్వాత పురుషోత్తానికి విశాఖపట్నంనుండి ఉత్తరం వచ్చింది. అది రాసింది కనకతార!

మామయ్యగారికి— తార వ్రాయునది. మీరిచ్చిన సలహా ప్రకారం చదువుకొన్నందుకు నేను ఈ ఉత్తరంలో నా కథ వ్రాయగలుగుతున్నాను. మీరు రెండు రోజుల క్రిందట నాన్నగారి దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు అక్కడే ఉన్నాను. కాని మీకు నా ముఖం చూపించే ధైర్యంలేక మీ ఎదుటికి రాలేదు. క్షమించవలెను. నేనొక పిరికిదాన్ని. పిరికితనం మూలంగా జీవితాన్నే నాశనం చేసుకున్నాను.

ఒకప్పుడు— నా సవతితల్లితో, నాన్నతో వెళ్తున్నప్పుడు మీతో మాట్లాడలేకపోవడానికి, మీ ఇంటికి రాకపోవడానికి, మీ మంచితనం ముందు నిలబడే శక్తిలేని పిరికితనమే! నా సవతితల్లిని ఎదిరించలేకపోవడం కూడా అదే కారణం! అందుకు ఎంత ఏడ్చేదాన్నో దేముడికే తెల్సు.

నా సవతితల్లిని నేను తల్లిగానే చూసుకొన్నాను. ఆమె నన్ను తన పిల్లగా చూసుకోకుండా ఒక బొమ్మగా చూసుకొన్నది. ఆ నాగమ్మ విషవలయంలో నేను, మా నాన్న బందీలమైపోయాం. ఆమె కోర్కెల అగ్నిగుండంలో సమిధలమైనాం. చివరకు మా ఇద్దర్ని అసమర్థులుగా చేసి, నాగమ్మ తన ఇష్టంవచ్చిన వాడితో లేచిపోయింది. డబ్బూ, బంగారం పట్టుకుపోయింది

అప్పుడు ఆమె మాటకు ఎదురు తిరిగితే, రాక్షసిలాగా మా మీద విరుచుకొని పడేది. మా నాన్న తనకు పనికిరానివాడని పదేపదే ఆడిపోసుకొనేది. నేను నాగమ్మ మాట వినకపోతే మా నాన్నను చంపేస్తాననేది. అర్భకుడైన మా నాన్నకోసం, ఆ మాయలాడి ఆశల కోసం నేను హారతైపోయాను. స్థలాలు, డబ్బూ, బంగారం— అంతా నా శరీరాన్ని పణంపెట్టి సంపాదించినవే! ఏమైనా ఆ సవతితల్లి నా జీవితానికి విషవల్లి అయ్యింది.

ఇంకో సంగతి— నాకే జబ్బు లేదు. కేన్సర్ లేదు; పాడూ లేదు. అట్లా చెప్పమని నాగమ్మ ఆజ్ఞ! డబ్బున్న వాళ్ళకు నన్ను అప్పజెప్పి, డబ్బు గుంజడమే ఆమె ఏకైక లక్ష్యం! మా నాన్నను ఓ మూల కూర్చోబెట్టింది. తర్వాత నన్ను ఓ రౌడీకి కట్టబెట్టి కసి తీర్చుకొన్నది. తన దారి తను చూసుకొన్నది

తాగుబోతు మొగుడితో వేగుతూ ఇద్దరి పిల్లల్ని కన్నాను. ఏమైనా నా భర్తను మార్చుకొంటాను. పిల్లల్ని బాగా పెంచుకొంటాను. నేను నాకుగా పతనం కాలేదు. కాని ఆ పతనమే పునాదిగా చేసుకొని జీవితాన్ని గట్టిపరచుకొంటాను.

మామయ్యగారూ! మీ కన్నా దగ్గర వాళ్ళు, మీరు తప్ప నా క్షేమం కోరే వాళ్ళు ఎవరూ లేరు. అందుకనే నా జీవితాన్ని మీ ముందు ఉంచుతున్నాను. మీరు క్షమిస్తే నాకు ధైర్యం వస్తుంది. నేను నా జీవితంలోని మరకల్ని చెరిపేసుకొని, తల్లిగా ఇల్లాలిగా బ్రతుకును తీర్చుకొంటాను. పాత మిషను లాగా ఉన్న మా నాన్నను ఓదార్చండి.

మామయ్యగారూ!
నన్ను దీవించండి.
అత్తయ్యగారికి
నమస్కారాలు.

ఇట్లు

తార.

పురుషోత్తం గుండెలో రక్తం ఒక్క లిప్తపాటు ఆగింది. కన్నుల్లో నీరు తిరిగాయి. అతణ్ణి కలవరపర్చిన పజిల్‌కు సమాధానం దొరికింది. అది సంతోషమో, విచారమో తెలియని నిర్వికార స్థితి! మనస్సు జీవిత సమస్యల సుత్తిదెబ్బలతో అల్లాడిపోయిన స్థితి! మానవ జీవితంలోని ఉచ్చనీచాలు సమానంగా భావించిన ఉత్కృష్ట స్థితి!

'తారా! తప్పు బురదలో తోయబడిన నువ్వు, తప్పు చేసినట్టు కాదు. నువ్వు పశ్చాత్తాపం అనే అంగారంలో పరిశుద్ధం చేయబడిన బంగారానివి! తారా! నువ్వు పతనంలోనే పైకి ఎదిగిన పవిత్రతవు. నీ ఆశలు, ఆశయాలు నిర్విఘ్నంగా నెరవేరాలని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకొంటున్నాను' అని లోలోపల అనుకొని కన్నులు మూసుకొన్నాడు పురుషోత్తం.

——